

QÜESTIÓ D'INTERESSOS

El primer cop que va venir al despatx ja em va semblar una dona fascinant. El percentatge perfecte d'innocència i misteri. Una "femme fatale" accidental d'un magnetisme inevitable. No li feien falta aquells tacons d'agulla ni aquella bossa de cocodril per desprendre una elegància sublim.

Al principi venia per coses relativament senzilles: uns poders, un atermenament, un peritatge... Jo frissava per atendre-la.

El meu encís creixia alhora que la complexitat dels assessoraments prestats, però donava eixida a qualsevol assumpte per tal de guanyar-me la seva confiança.

Fins, L'ASSUMPTE, en majúscules. Volia exercir el retracte sobre una finca. Insistia molt. Un vespre, tard, al despatx, em va voler fer una confessió a cau d'orella... ja em veia als seus llavis...i em va xiuxiuejar amb una sensualitat extrema "hi ha un cos...enterrat...ajudi'm a desfer-me'n..." Només vaig ser capaç de dir-li "això té un recàrrec...", i ens vam fondre en un.